

Cvetka Bevc
DESETKA

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32

BEVC, Cvetka

Desetka / Cvetka Bevc. - 1. izd. - Ljubljana : Arsem, 2011

255803648

Anji in Alvinu

Jups

ime: Jan Hribar

Rojen: 26. oktobra 1994, v znamenju škorpiona

Barva oči: modra

Barva las: črna

Naj barva: rjava

Naj film: Troja

Naj knjiga: Zgodbe o nastanku sveta

Naj bend: ves turbofolk

Naj punca: Barbi

Želim postati: kemik

Trzaj, stari, in meni dol visi

Končno se je na obzorju prikazala priložnost. Barbi je prirejala zabavo za rojstni dan in povabila je kompletno klapo. Našo Desetko. In menda še nekaj folka iz klasa. 2.b na pohodu?! Odpade. Samo desetkarji! Če bi mene kdo vprašal, bi lahko tudi tu koga izpustila. Vsaj Fiksija, da ne bi zatežil s pohanjem. Ali pa Rikija. Predvsem Rikija. Že zato, ker se je tip hvalisal, da mu bo tokrat ratalo. To je za njega pomenilo, da jo bo zagotovo položil. Barbi. Mojo Barbi, čeprav tega še ne ve.

In ta bedak mi je kot zanalašč navrgel: »Ej, Jups, a ti si že kakšno? Barbi bo moja peta.«

Tudi trznil nisem. Naj se vidi, da mi dol visi. Samo zarežal sem se: »Valjda.«

A počutil sem se totalno gnilo. Pomislil sem na Barbi. Na to, kako se je smejala, ko sem ji povedal štos o blondinkah. Nič ni zamerila, čeprav je blond. Ne, nisem si hotel predstavljati, da bi jo Riki ... Raje sem ga vprašal, kaj ji bo dal za rojstni dan.

»A si ti normalen? Nič. Drugače bo imela občutek, da se ji ni treba potruditi. Bejbam moraš znati vreči pravi trnek, da pri-mejo za vabo, stari!«

Sem samo slino pogoltnil. Ampak Barbi že ne bo pretental. Saj bo valjda spregledala tega kretena. Ga bom kresnil, če bo treba, sem si rekel. Čeprav ... brezveze. Riki pač zna. Kar nekaj naloži, v resnici pa misli nekaj čisto drugega. Ampak pali. Vedno. Zadnjič mu je še pri slovarci uspelo, pa ona zna prokužiti take bleferje. Si je izmislil, da nima naloge zato, ker mu je umrla stara mama. In je naredil tako faco, da je slovarca dobila solze v oči. Še Roberta je tipa med odmorom objela okoli ramen in ga vprašala, če kaj potrebuje. Roberta! Ki hodi v šolo v alpinističnih čevljih, da že na daleč pozvanja, da je hribolaznica. Alpinistka. Plezalka. Roberta, ki s fanti igra nogomet. In bi si prej odtrgala glavo kot nalakirala nohte. Še njo je naplahtal.

Seronja, tale Riki. Ampak vseeno mu kdaj zavidam. Ker zna vsaj odglumit velikega Džeka. Ne tako kot jaz, ki kar zlezem vase. Kvečjemu izdavam kakšen »Jups!«. Pa sem celo doma pred ogledalom vadil, kako mu bom eno krepko zasolil. Potem pa nič. Valjda, njegova stara mama še živi. V Italiji ima mlekarno in Rikijev stari z njo uspešno trguje. Zato imajo keša kot pečk. Hudo. Se je tip hvalil s tem, ko je zadnjič vrgel na mizo tiste italijanske revije, ki jih je sunil staremu. Fantom je kar sapo vzelo.

»Kake bejbe,« je šele čez čas zastokal Jojo.

Jaz sem samo malo poškilil, kot da se me cela stvar ne tiče, čeprav sem bil ves rdeč v obraz. Mislim, saj sem že kdaj videl kakšen pornič. To skorajda sodi h gimnazijski izobrazbi. Ampak takole čisto od blizu videti veseličico. Tako ji vsaj pravi Fiksi, jaz pa pojma nimam, kako bi jo imenoval. S kakimi kletvicami je že ne bi obkladal. Hotel sem ziniti, da je ta prava dosti boljša, pa sem pomislil, da ima tudi Barbi takole reč. In sem čisto zamrznil.

Jebenti, me je žrlo. Vsaj malo bi lahko izpadel frajer. Sicer ne tak kot Riki. Pha, že zato ker nikoli ne bi nosil takih cunj kot on. Usnjenega džeketa in to. Ali blesave čepice z napisom New York. V taki opravi je menda videti kot maneken. Zato ga punce kličejo Lepi Riki. Njega imajo za lepega!? In kaj sem potem jaz? Kandelaber ali kaj? Saj me menda bejbe ne vidijo samo kot piflarja, ki obvlada zgodovinske letnice in matematične račune in jim ob vsaki priložnosti lahko priskoči na pomoč. Barbi me je včasih pogledala tudi drugače, se mi zdi. Zagotovo me je. Vsaj upam. Mi je kar zagomazelo po hrbtu. Samo da sem jo potem namesto s komplimenti zasul z integrali. Punca je takoj kapirala. Integrale namreč. Moje zadrege še opazila ni, a je pod mojim vodstvom vsaj delala naloge kot blesava. Drugače se ji tega najbrž ne da počet. Čeprav zgodlo obvlada v nulo. Mogoče je za račune preveč raztresena. Kdo ve, mogoče ima Fiksi prav, ko trdi, da tudi bejbam ni lahko. Jojo pa je sploh poln razumevanja za njihove probleme.

»Ko dobijo rdečo, lahko zanosijo in vsi tipi niso za kondome,« je bebljal v naši slačilnici, da ga je Riki poslal v kurac, ker on si tega vraga že ne bo natikal.

Na to do tedaj sploh nisem pomislil. Kondomi? Kje naj jih kupim? In kam za vraga naj jih skrijem? Saj jih ne morem nositi v žepu, da bodo že od daleč pozvanjali z resnico mojega bistva. Ker včasih me kar rola od hormonov, da mi je pred samim sabo nerodno. Še dobro, da se je takrat oglasil Fiksi in rekel, da so kondomi čisto kul. On jih nosi prilepljene na notranji strani superg. To delaj, Fiksi. Ampak jaz jih bom spravil za nogavice. Ko bo pač treba. Saj se nikamor ne mudi. Bi bil zadovoljen, če bi lahko Barbi vsak dan gledal. Tako na štiri oči.

Mogoče Barbi jemlje tabletko, me je tedaj vseeno prešinilo. Za vsak slučaj. Da je pripravljena. Punce se najbrž tudi pripravljajo na to. Mislim, na ... Hočem reči, na seks.

Ja. Riki, ta osel, je enkrat v odmoru butnil med njih: »Kaj je, bejbe, a se kaj dajete dol?«

Janča se je hihitala kot obsedena, Aška je zavila z očmi, Petja ga je frcnila po glavi, Roberta ga je ozmerjala s kretenom, Barbi pa je zardela. In to mi ni ušlo. Zato mi je tudi Barbi všeč. Ker ni tako poceni. Čeprav je blond. Barbi zardi, če kdo zine kakšno svinjarijo!

Poleg tega Jojo trdi, da tako obnašanje o puncici pove še nekaj drugega. Recimo:

1. da je še nedolžna,
2. da je pred kratkim izgubila nedolžnost,
3. da sanjari o tem, da bi jo izgubila,
4. si želi, da bi jo izgubila s točno določenim tipom.

Barbi je po moje sodila pod točke ena, tri in štiri. Drugače se najbrž ne bi odločila, da priredi zabavo. Na zabavah se itak dogaja vse mogoče. Njeni starci o tem niso ničesar vedeli. Čez vikend so nameravali v Pariz, Barbi pa jim je naložila, da bo k njej prišla Roberta, in stvar je bila urejena. Roberti namreč zaupajo vsi starši. Nič čez njo, moja frendica je od malega, a res deluje kot guvernanta iz francoskega internata. Nič čudnega, da je na Barbijino povabilo odgovorila, da lahko pride k njej že popoldne, ko bodo starši še doma. Kar naj vidijo, da mislita resno z učenjem. Saj je tudi mislila tako. Barbi jo je komaj prepričala, da nista eno uro ponavljali angleških glagolov, preden sta se začeli pripravljati na žur.

Tipično za Roberto, hehe. Ampak ona je že tri dni pred

žurom imela darilo za Barbi, jaz pa še vedno nič. Nobena stvar se mi ni zdela dovolj dobra. Vrtnice? Pozabi. Knjiga? Preveč piflarsko. Dišeče svečke? Preveč direktno. Cedejka? Brez domišljije. Pogledal sem na facebook, kaj je puncu všeč. »Irina Osypenko, zgodovinski romani, rolkanje *Načrtovalka porok* in vsi filmi z Jenifer Lopez, *Vilinska pot*, David Guetta.« Pa se znajdi v tem. Vse pomešano. Manekenka in otroška knjiga. Zgodovina in francoski didžej. Bljak. Nazadnje sem samo buljil v njeno podobno na profilu, da so me oči začele boleti. Oh, Barbi, vsako jutro vstajam z mislijo nate. Ko pa sem ji hotel vsaj vrata pridržati pri vstopanju v razred, so se mi izmuznila in jo skoraj kresnila po nosu. Res sem zvest svojemu vzdevku. Jups, že spet sem zamočil. In potem je še Riki galantno priskočil in jo spraševal, če se je udarila. Fak!

Toda gospodič je na zabavo zamudil. Zanalašč, saj poznam njegove finte. Dekleta so že zaskrbljeno spraševala, če Lepega ne bo. Napeto sem opazoval Barbi, če jo bo to kaj pretreslo. Nobenih znakov vznemirjenja. Ali pa se je samo delala, da ji dol visi. Ker to je itak zakon. Da si kul, čeprav nisi kul. Zavzeto je pripravljala Joju tretji sendvič. In sploh se je punca potrudila. Pripravila je prigrizke in celo torto je sama spekla. Z Roberto sta okrasili dnevno sobo in vsepovsod prižgali svečke. Maksimalna romantika. Še Fiksija je odločno nagnala, da v hiši že ne bo kadil trave. In Aški, ki je pričela težiti z igranjem na klavir, je prepovedala, da bi se dotaknila tipk.

Okoli devete ure smo se razen Rikija zbrali vsi desetkarji. Naša Desetka! Klapa, ki se po pravilu družno spravi na pijačo, v kino, plesat na Metelkovo, priredi žur ali gre poleti skupaj plavat na bazen. Saj sploh ne vem, kako smo se začeli družiti.

Eni smo se poznali iz osnovke, drugi imajo skupne fore, tretji so kar tako privlekli koga zraven. Nova med nami je edino Petja, ki je šele v zadnjem času malo pokukala v lajf. Roberta jo je povabila.

In prav ona nas je preštela in rekla: »Evo, pa smo Desetka!«

Dokler nas je bilo devet, še pomislili nismo, da bi se preštevali. Ko smo enkrat dobili ime, se je nekaj spremenilo. Začela so veljati nenapisana pravila našega druženja. Kot obvezna seansa po končanem pouku. Ali pa to, da se na žurih pije vodka s sokom. Barbi nam jo je kar naprej ponujala.

Ne maram, če se bejbe nacejajo. Hočem reči, nič nimam proti, če katera kdaj kaj popije. Saj jaz tudi kdaj. Že zato, da ne izpadem totalen debil. Ampak tole z vodko je šlo malo čez. Videl sem, da je Barbi segla že po tretjem kozarcu.

Roberta je hotela komentirati, pa jo je ustavila Janča: »Daj no mir, saj ima rojstni dan.«

Na srečo smo končno začeli plesat. Glasbo je izbrala Barbi. Turbo!!!! Tooooooo! Nobena skrivnost ni, na kaj se Jups pali. Ampak da je Barbi na svoj rojstni dan izbrala takle štiklc. :-O! Ne, to ni moglo biti naključje. Dala mi je znamenje. Pozabila je na svojega Davida Guetto in mi podala roko. Pravzaprav mi je ni podala, ampak sem jo kar jaz zgrabil. Hm, mogoče malo pretrdo, ker se je kar zdrznila. Jups! Lahko sem samo upal, da ne od bolečin. Res sem hlod. A vsaj za hip so se najini prsti prepletli. In v naslednjem trenutku me je odpičilo. Nobenega sledu o telebajsastem Jupsu ni bilo več. Moje telo je postalo kot iz elastike. Čisto me je zašopalo. Tudi vse druge je potegnilo na plesišče v dnevni sobi. Ha, folk se zmeraj čudi, da se meni, razrednemu piflarju, ob tej muziki odpiči. Kaj so mislili, da se